

РЕШЕНИЕ

№ 430

гр. София, 26.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11020** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано по касационна жалба на „Спортен клуб И.“, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. “В“, ап. № 10, представлявано от председателя на управителния съвет И. С. П., чрез процесуален представител адв. В. Волева от САК, срещу Решение № 20204847 от 23.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 18956/2019 г. от СРС - НО, 100-ен състав.

С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 353411-Ф393487/21.08.2018 г., издадено от директор офис „Изток“ при ТД на НАП-С., с което на основание чл. 355, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие със закона. Твърди се, че не е спазен тримесечният срок по чл.34, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, тъй като неправилно е определена началната дата, от която започва да тече този срок. При съставянето на АУАН са нарушени разпоредбите на чл.40, ал.1 и чл.42, т. 3 и т. 7 от ЗАНН. Не са спазени и изискванията на чл.57, ал.1, т.5 и чл.57, ал.4 от ЗАНН. Неправилно не е приложена разпоредбата на чл.28 ЗАНН.В открито заседание оспорването се поддържа от адв. Т.. Претендира се присъждането на разноски по представения списък. В дадения срок представя писмени бележки.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. И. оспорва жалбата като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и претендира присъждането на разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административен процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя И. П.. При извършена проверка от ТД на НАП – С. е установено е, че за служителката И. П. „Спортен клуб И.“ в качеството на работодател е подал декларация обр.1 по чл.5, ал.4 КСО за м. декември 2017 г. на 29.06.2018 г., което е в нарушение на изискванията на чл.5, ал.4, т.1 КСО, във вр. чл. 2, ал.1 и чл.3, ал.1, т.1, б.“а“ от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ /отм./ За констатираното нарушение на 06.07.2018 г. е съставен АУАН № F393487, въз основа на който на 21.08.2018 г. е издадено оспореното НП № 353411-F393487. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл. 34,ал.1 ЗАНН. Касаторът твърди, че за начало на тримесечния давностен срок следва да се приеме 26.01.2018 г., а не 29.06.2018 г., както е посочено в решението на районния съд. Това оплакване е въведено и пред въззивната инстанция, която е изложила подробни и убедителни мотиви в тази насока, които настоящия съдебен състав споделя изцяло. За пълнота счита за необходимо да добави следното: Подадените в НАП данни се отразяват автоматично в системата на НАП и в този момент не подлежат на проверка от органите на приходите. Допуснатото нарушение на сроковете за подаване на декларация обр.1 може да бъде установено едва след физическа съпоставка между данните, която се извършва при образувана нарочна проверка. Следователно административното нарушение бива открито, когато са налице достатъчно данни за неговото извършване и авторството, каквито в случая са били налице на 29.06.2018 г.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.40, ал.1 ЗАНН. Като такава се сочи

неотразяването в АУАН дали свидетелите са присъствали на извършването или установяването на нарушението. Действително в АУАН № F393487/06.07.2018 г. са вписани имената на двама свидетели, без да е отбелязано изрично дали те са такива по чл.40, ал.1 или по чл.40, ал.3 ЗАНН. Допуснатото нарушение обаче не е съществено, тъй като не накърнява правото на защита на нарушителя. Свидетелите – служители на ТД на НАП-С., са записани с пълните имена и служебни адреси и при необходимост винаги могат да бъдат призовани и разпитани. Дали те са очевидци на извършване или установяване на нарушението или са само свидетели на съставянето на АУАН не рефлектира върху съставомерността на извършеното нарушение и установяване на нарушителя, още повече, че тъй като нарушението е установено въз основа на официални документи съгласно чл.40, ал.4 ЗАНН присъствието на свидетели не е необходимо.

Съдът намира за неоснователен и доводът за нарушение на чл.42, т.7 ЗАНН. Като такова се сочи липсата на адреси и единни граждански номера на свидетелите. В АУАН са въведени както пълните три имена, така и служебните адреси, което е достатъчно за идентификация на вписаните свидетели. Относно липсата на ЕГН. Действително в АУАН не са отразени единните граждански номера на свидетелите. Не всяко нарушение обаче обуславя отмяната на индивидуалния административен акт, а само съществените такива, които се отразяват върху правото на защита. В настоящия случай след като са налице данни за пълната идентификация на свидетелите невписването на ЕГН не съставлява съществено процесуално нарушение и не накърнява правото на защита на нарушителя.

Оплакванията за нарушение на чл.42, т.3, чл.57, ал.1, т.5 и чл.52, ал.4 ЗАНН също са неоснователни. В НП е посочено, че след като декларация обр.1 е подадена на 29.06.2018 г. е извършено нарушение на закона като е налице закъснение с пет месеца и три дни, т.е. посочена е датата на извършване на нарушението – 29. 06.2018 г. В мотивите на оспореното НП изрично е отбелязано, че е постъпило възражение, което е разгледано от административнонаказващия орган и е прието за неоснователно, като с това са изпълнени изискванията на чл.52, ал.4 ЗАНН.

По отношение на искането за прилагане на чл.28 ЗАНН този довод е направен и пред районния съд, който в тази насока излага подробни и убедителни мотиви, които настоящата инстанция споделя изцяло не счита необходима да приповтаря.

Съдът намира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание са извършени от компетентни административни органи в кръга на предоставените им правомощия. Нарушението е установено по несъмнен начин, наложеното наказание е в рамките на предвидения минимум по чл.355, ал.1 КСО и съответства на целите по чл.12 ЗАНН.

С оглед гореизложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на делото въз основа на направеното искане и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено съгласно чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град, XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20204847 от 23.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 18956/2019 г. от СРС - НО, 100-ен състав.

ОСЪЖДА „Спортен клуб И.“, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. “В“, ап. № 10, да заплати на ТД на НАП-С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :